

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสื่อสารมีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นกระบวนการที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตาย การสื่อสารจะเกิดขึ้นในสังคมหรือชุมชนที่ใกล้ชิดตัว แล้วค่อยขยาย วงกว้างขึ้นจนเป็นการสื่อสารระดับชาติ เครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสาร คือ ภาษา ดังนั้น ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารจะต้องเป็นภาษาที่เข้าใจกันระหว่างชนชาติต่างๆ ได้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างชนชาติต่างๆ ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก ดังนั้น ในหลายๆ ประเทศจึงให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษ (เนาวรัตน์ ทองคำ, 2549, หน้า 22)

กระทรวงศึกษาธิการ (2544, หน้า 19) เล็งเห็นความสำคัญและประโยชน์ของภาษาอังกฤษ จึงกำหนดให้เรียนวิชาอังกฤษตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานตั้งแต่ช่วงชั้นที่ 1 ถึงช่วงชั้นที่ 4 เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารตามสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม ตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2541, หน้า 4-5) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันยังคงมีลักษณะที่ผู้สอนมีบทบาทสำคัญแต่เพียงผู้เดียว การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนมักเน้นเนื้อหาสาระของความรู้ มากกว่ากระบวนการในการศึกษาค้นคว้า หรือการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของการจัดการศึกษา ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับนักเรียนมีลักษณะสื่อสารทางเดียว ผู้สอนเป็นผู้ให้ นักเรียนเป็นผู้รับ ผู้สอนมักไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออก ปฏิสัมพันธ์ในลักษณะนี้ไม่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนา และการเรียนรู้ที่แท้จริง ดังนั้น เมื่อจบบทเรียนนักเรียนก็ไม่สามารถที่จะพูดสื่อสารกันได้ ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ถือเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเรียนเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายและขาดความมั่นใจในการแสดงออก ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ปัจจุบันจึงมีการปฏิรูปการศึกษา เพื่อเน้นให้การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนต้องเน้นที่ตัวนักเรียนเป็นสำคัญ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2541, หน้า 13) กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนตามแนวปฏิรูปการศึกษาว่า เป็นการจัดการเรียนการสอน โดยที่นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง มีความสอดคล้องตามแนวทางปฏิรูปการศึกษาซึ่งประกอบด้วยการ

จัดกิจกรรมหลากหลายวิธี แต่จุดเน้นสำคัญของวิธีการเหล่านั้นคือ การให้เน้นนักเรียนเป็นสำคัญให้นักเรียนได้คิด ลงมือปฏิบัติ และแสวงหาความรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่เป็นการสอนภาษาจากส่วนรวมไปส่วนย่อยเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้สอดคล้องกับสภาพจริงในชีวิตประจำวัน นักเรียนมีโอกาสฝึกทักษะทางภาษาอย่างต่อเนื่องตามลำดับชั้นการเรียนรู้ นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทุกขั้นตอน ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักแสดงออก เรียนอย่างสนุกสนาน และฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น แต่ตามสภาพความเป็นจริงนักเรียนแต่ละคนมีความรู้ความสามารถที่แตกต่างกันทั้งทางด้านความสามารถ สติปัญญา ความต้องการ ความสนใจ ร่างกาย อารมณ์และสังคม อีกทั้งยังขาดความสมดุลกันระหว่างจำนวนนักเรียนในห้องกับจำนวนผู้สอน ทำให้โอกาสในการฝึกฝนนักเรียนทุกคนให้พูดสื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วภายในชั่วโมงเรียนนั้นเป็นไปได้ยาก ดังนั้นการจัดการเรียนการสอน ตามแนวปฏิรูปการศึกษาจะประสบผลสำเร็จได้ต้องขึ้นอยู่กับผู้สอนที่จะต้องเป็น ผู้ส่งเสริม ผู้สนับสนุน ผู้แนะแนวทาง ผู้กระตุ้น ผู้มีส่วนร่วม และคอยช่วยเหลือให้นักเรียนสามารถแสวงหาข้อมูล สร้างองค์ความรู้ สรุปลำดับความรู้และเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง โดยที่ผู้สอนไม่ทำตัวเป็นผู้บอกความรู้ ควรค้นหาวิธีการสอนที่เหมาะสมต่อการเปิดโอกาสให้นักเรียนมีอิสระในการเรียน ตามระดับสติปัญญาความสามารถและความสนใจ

มีคนไทยจำนวนไม่น้อยเมื่อได้ร่วมงานกับชาวต่างประเทศแล้ว มักจะมีปัญหาทางด้าน การสื่อสาร ทั้งการฟังและพูดทำให้รู้สึกสิ้นหวังกับการฟัง –พูดภาษาอังกฤษ (Big, 2543, p. 19) ดังนั้นเมื่อการฟังไม่มีประสิทธิภาพอย่างเพียงพอ การพูดซึ่งเป็นวิธีแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก และมีความจำเป็นในชีวิตประจำวัน จึงเป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่ง การสอนภาษาอังกฤษจึงควรเน้นให้นักเรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดเป็นสำคัญ

การฝึกนักเรียนให้มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ยังคงเป็นปัญหาสำคัญสำหรับผู้สอน ครูบางคนมีความคิดว่าทักษะการฟังนั้นเป็นทักษะการสอนที่ง่ายที่สุด แต่นักเรียนส่วนมากก็คิดว่า การที่จะฟังให้เข้าใจเป็นสิ่งที่ยากที่สุด ข้อขัดแย้งนี้แสดงให้เห็นว่าน่าจะเกิดปัญหาจากวิธีสอนของครู (Yagang, 1993, p. 196) หลักสำคัญของการฝึกความเข้าใจในการฟังในห้องเรียนคือนักเรียนควรมีการฝึกเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จในการฟัง ในสถานการณ์จริง (Ur. Penny, 1981, p. 105) สำหรับอุปสรรคในการพัฒนาทักษะ การพูดคือนักเรียนไม่กล้า และกระดากอายที่จะพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจเป็นเพราะมีโอกาสในการฝึกและปฏิบัติในสถานการณ์จริงน้อยมาก ดังนั้นหากมีการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนได้ใช้ภาษาในสภาพที่เป็นจริงแล้ว จะทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการฟัง-พูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537, หน้า 53) ด้วยเหตุผล

ดังกล่าวการเรียนการสอนที่เน้นการจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษภายในห้องเรียนอย่างคล่องแคล่ว สนุก-สนาน และมีความต้องการเรียนภาษาอังกฤษด้วยความรู้สึกชอบ

โดยทั่วไปแล้วนักเรียนไทยส่วนใหญ่ยังไม่กล้าแสดงออก โดยเฉพาะการแสดงกิจกรรม บาง อย่างหน้าชั้นเรียน การแสดงบทบาทสมมติในวิชาภาษาอังกฤษจะช่วยพัฒนาให้นักเรียนแต่ละคนได้มีโอกาสแสดงออกมากขึ้น เป็นการฝึกให้นักเรียนมีความกล้าและเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ทั้งยังช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษสนุกสนาน น่าสนใจและไม่น่าเบื่ออีกด้วยวิธีการสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติเป็นเครื่องมือและวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้ในการสอนภาษา เพื่อให้ นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องที่เรียน โดยผู้สอนสร้างสถานการณ์สมมติ ให้นักเรียนได้แสดงออกตามความนึกคิดว่าควรจะเป็น และถือเอาการแสดงออกที่มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาที่เป็นจริง ซึ่งจะช่วยให้สมรรถภาพในการสื่อสารเกิดขึ้นได้จริง นักเรียนสามารถนำไปใช้ได้กับสถานการณ์ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน (วารุณี สุภบัณฑิต, 2530, หน้า 9)

แนวทางการสอน โดยใช้บทบาทสมมติ (role play) จะช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องที่เรียน และได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น เพราะการสอนวิธีนี้เปิดโอกาสให้นักเรียน ได้ฝึกทักษะการแสดงออกทางการฟัง – พูดและสนทนาโต้ตอบในเรื่องราวที่ทุกคนจะได้ประสบในชีวิตจริงของเขา ทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ และมีความเข้าใจในบทบาทของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ในเรื่องราวหรือสถานการณ์นั้นๆ และช่วยเสริมให้สามารถเลือกถ้อยคำ สำนวนไปใช้ได้เหมาะสมกับบุคคล กาลเทศะ และสถานการณ์จริง

จากผลการวิจัยต่างๆ ที่ยืนยันประสิทธิภาพในการใช้วิธีสอนการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมติ พบว่า แรงจูงใจ ผลสัมฤทธิ์ ความคงทนในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนการการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมติ มีมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนปกติ นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพมาก นักเรียนมีทัศนคติต่อเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นและจากการค้นคว้าข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ได้พบว่า มีผู้สนใจจากทั่วโลกนำวิธีการดังกล่าวไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาต่างๆ มากมายหลายระดับและประสบความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการวิจัยของ จุฑารัตน์ ธาณี (2534, หน้า 87) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคบทบาทสมมติ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยด้วยตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียน นวมราชานุสรณ์ ปีการศึกษา 2552 ผลการเรียน เฉลี่ย 1.45 และการทดสอบวัดความสามารถด้าน ทักษะการฟัง- พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่านักเรียนมี

ความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ1 ซึ่งค่าเฉลี่ยผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานของสถานศึกษาระดับจังหวัด (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนครนายก) จากสาเหตุดังกล่าวผู้วิจัยคิดว่าจำเป็น ต้องพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จะทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาค้นคว้า เพื่อเป็นการแก้ปัญหาดังกล่าวโดยนำสาเหตุของนักเรียนมาเป็นหลักในการเลือกหาวิธีการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียน นั่นคือ การทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานในการเรียน ไม่เครียดในขณะที่เรียน นักเรียนจะเรียนรู้ด้วยการซึมซับและเลียนแบบการใช้ภาษา เปิดโอกาสให้เคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายและสามารถแสดงออกได้เต็มที่ (วันวิสาข์ เพ็ชรรัตน์มณี, 2548, หน้า 8)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้การสอนโดยใช้บทบาทสมมติในการทดลองสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง - พูดภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนวมราชานุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก ซึ่งสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของหลักสูตรวิชา ภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2551 และยังสอดคล้องกับแนวโน้มใหม่ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถใช้ทักษะทางภาษาได้จริง นอกจากนี้ การใช้วิธีสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติ จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟัง – พูดภาษา เนื่องจากได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง ซึ่งจะทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ เล็งเห็นประโยชน์ที่จะนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เพื่อแก้ปัญหาคาดสมารถของนักเรียนและสร้างความเชื่อมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ อันจะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

คำถามการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนวมราชานุสรณ์ ที่ได้รับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติมีทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนวมราชานุสรณ์ ที่ได้รับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติมีทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติเรียนแบบปกติหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ บทบาทสมมุติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 โรงเรียนนวมราชานุสรณ์
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลังเรียน โดยใช้บทบาทสมมุติ กับการสอนโดยปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 โรงเรียนนวมราชานุสรณ์

สมมุติฐานที่ใช้ในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 โรงเรียนนวมราชานุสรณ์ ที่ได้รับการสอนโดยใช้บทบาทสมมุติมีทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 โรงเรียนนวมราชานุสรณ์ที่ได้รับการสอนโดยใช้บทบาทสมมุติมีทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนวมราชานุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนห้องเรียนละ 30 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียน โรงเรียนนวมราชานุสรณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 ห้องเรียน จากนักเรียนทั้งหมด 4 ห้องเรียน ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 จำนวน 30 คน เป็นกลุ่มทดลองที่1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 30 คน เป็นกลุ่มทดลองที่2 ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยของการสุ่ม

3. ขอบเขตด้านเวลา

ดำเนินการวิจัยในระหว่างเดือน มิถุนายน – เดือนสิงหาคม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 10 คาบ

4. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ใช้เนื้อหาและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังจากวิชาภาษาอังกฤษช่วงชั้นที่ 4 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 4 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายตามโครงสร้าง และเนื้อหา รายวิชาซึ่งเป็นเนื้อหาที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาโดยพิจารณาระดับความยากง่ายในระดับเดียวกันกับ หลักสูตร โดยแยกตามหัวข้อ (title) ตามลักษณะหน้าที่ (notions) ของภาษาที่นำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ เป็น 5 หน่วยการเรียนรู้ดังนี้

- 4.1 Introductions and Greetings
- 4.2 Invitations and Responses
- 4.3 Directions and Location
- 4.4 Giving and Asking for Opinions
- 4.5 Apologies and Forgiveness

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ มี 2 แบบ

1.1 การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ประกอบด้วยเนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง จำนวน 5 เรื่อง (5 units) ดังนี้คือ

- 1) Greetings and Introductions.
- 2) Direction and Locations.
- 3) Invitations and Responses.
- 4) Giving and Asking for Opinions
- 5) Apologies and Forgiveness.

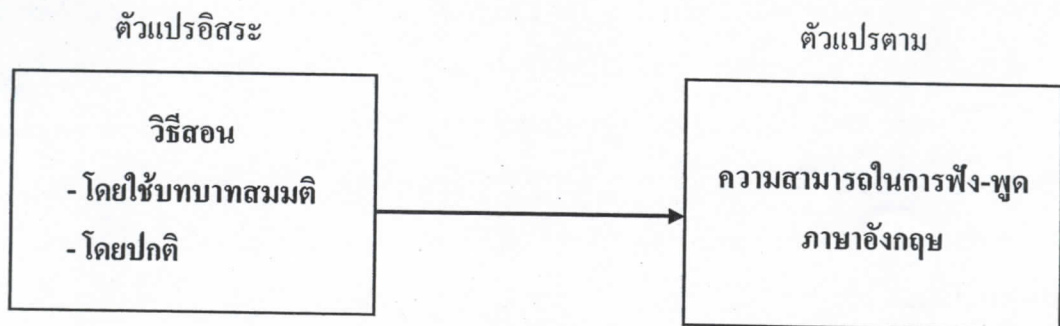
1.2 การสอนโดยปกติ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

ความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างเรียนการโดยใช้ บทบาทสมมติ กับการเรียน โดยวิธีการสอนตามปกติ โดยมีกรอบแนวคิด ดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางให้ครูภาษาอังกฤษได้ปรับปรุงวิธีการเรียนการสอน ให้เกิดประสิทธิภาพ เหมาะสม และน่าสนใจมากขึ้น
2. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนเกิดพัฒนาพฤติกรรมการเรียนด้านอื่นๆ อีกต่อไป
3. เป็นแนวทางในการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

วิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

- 1) Greetings and Introductions.
- 2) Direction and Locations.

- 3) Invitations and Responses.
- 4) Giving and Asking for Opinions
- 5) Apologies and Forgiveness

ความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในด้านการฟังคำ ประโยค ข้อความ บทสนทนาหรือเรื่องราวภาษาอังกฤษ เข้าใจความหมาย และได้ตอบกับคู่สนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว มีประสิทธิภาพ เหมาะสมตามลักษณะหน้าที่ของภาษาที่กำหนดในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกระทรวงศึกษาธิการ และสามารถนำทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมาใช้ในการศึกษาและในชีวิตประจำวันได้

บทบาทสมมติ (role-playing) หมายถึง การให้นักเรียนได้แสดงบทบาทตามเรื่องหรือสถานการณ์ที่กำหนด โดยมีการพูดคุยและมีปฏิริยาโต้ตอบในกลุ่มเพื่อนในสถานการณ์สมมติและนำสถานการณ์นั้นมาอภิปรายร่วม ผู้แสดงพยายามแสดงบทบาทให้เหมาะสมกับที่เป็นจริงตามที่ได้รับมอบหมายให้แสดง

การสอนโดยปกติ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ โดยมุ่งเน้นกระบวนการ ในการคิดค้น หาข้อมูลให้นักเรียน เรียนตามแผนการสอนปกติ โดยใช้การสอนตามคู่มือครู

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนวมราชานุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก